

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

(Σκοπός: μέ αφορμή τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη νά δώσουμε στά παιδιά νά καταλάβουν ποιός εἶναι ὁ πλησίον, ποιές οἱ ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντί του καί ποιά τά γνωρίσματα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης)

Βοηθήματα: «Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης», «Κάθε Κυριακή ἓνα μήνυμα», «Χελιδόνια Χριστοῦ», «Ἡδυνθείη αὐτῷ ἢ διαλογή μου, ἐγώ δέ εὐφρανθήσομαι ἐπι τῷ Κυρίῳ», «Ἀπό τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου»)

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καί τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. καί ἐάν ἔχω προφητείαν καί εἰδῶ τά μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τήν γνῶσιν, καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμι. καί ἐάν ψωμίσω πάντα τά ὑπάρχοντά μου, καί ἐάν παραδῶ τό σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τό κακόν, οὐ χαίρει ἐπί τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ. πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. εἴτε δέ προφητεῖαι, καταργηθήσονται. εἴτε γλώσσαι παύσονται. εἴτε γνῶσις

καταργηθήσεται. ἐκ μέρους δέ γινώσκομεν καί ἐκ μέρους προφητεύομεν. ὅταν δέ ἔλθῃ τό τέλειον, τότε τό ἐκ μέρους καταργηθήσεται. ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην. ὅτε δέ γέγονα ἀνήρ, κατήρηκα τά τοῦ νηπίου. βλέπομεν γάρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δέ πρόσωπον πρός πρόσωπον. ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δέ ἐπιγνώσομαι καθὼς καί ἐπεγνώσθην. νυνὶ δέ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τά τρία ταῦτα. μείζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη».

(Ἀπ. Παύλου Α' Κορ. ιγ')

Ἀκόμα κι ἂν ἤξερα νά μιλῶ ὅλες τίς γλώσσες τῶν ἀνθρώπων μά καί τῶν ἀγγέλων, χωρίς ὅμως νά ἔχω ἀγάπη, θά εἶχα γίνει χαλκός πού βγάζει σκέτους ἤχους ἢ τύμπανο πού δημιουργεῖ μόνο φασαρία. Κι ἂν εἶχα τό χάρισμα τῆς προφητείας καί κατανοοῦσα ὅλα τά μυστήρια καί κατεῖχα ὅλη τή γνώση, κι ἂν εἶχα ὅλη τήν πίστη, ἔτσι πού νά μετατοπίζω βουνά, χωρίς ὅμως νά ἔχω ἀγάπη, θά ἤμουν ἓνα τίποτε. Κι ἂν ἀκόμα διάνεμα ὅλα τά ὑπάρχοντά μου γιά νά θρέψω τούς πεινασμένους, κι ἂν παρέδιδα τό σῶμα μου νά καεῖ στή φωτιά, χωρίς ὅμως νά ἔχω ἀγάπη, δέν θά μέ εἶχε ὠφελήσει σέ τίποτε.

Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἐπιζητάει τό καλό. Ἡ ἀγάπη δέ φθονεῖ.

Ἡ ἀγάπη δέν καυχησιολογεῖ, δέν ἀλαζονεύεται, δέ φέρεται ἄπρεπα, δέν κυνηγάει τό δικό της συμφέρον, δέν κυριεύεται ἀπό θυμό, δέν κρατᾶ λογαριασμό γιά τό κακό πού τῆς κάνουν, δέ χαίρεται γιά τήν ἀδικία, ἀλλά μετέχει στή χαρά γιά τήν ἐπικράτηση τῆς ἀλήθειας. Ὅλα τά καλύπτει, ὅλα τά πιστεύει, ὅλα τά ἐλπίζει, ὅλα τά ὑπομένει.

Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν ξεπέφτει. Ἐνῶ τά ἄλλα, εἴτε προφητεῖες εἶναι αὐτές, θά καταργηθοῦν, εἴτε γλῶσσες εἶναι, θά πάψουν, εἴτε γνώση, θά καταργηθεῖ. Γιατί μόνο ὡς ἓνα βαθμό γνωρίζουμε καί ὡς ἓνα βαθμό προφητεύουμε. Μά ὅταν ἔρθει τό τέλειο, τότε τό ἀτελές θά καταργηθεῖ.

Παιδάκι ὅταν ἤμουνα, σάν παιδάκι μιλοῦσα, σάν παιδάκι σκεφτόμουν, σάν παιδάκι ἔβγαζα συμπεράσματα. Μά ὅταν ἔγινα ἄντρας, σταμάτησα νά σκέφτομαι καί νά ἐνεργῶ σάν παιδάκι. Γιατί, πραγματικά, τώρα βλέπουμε ἀπροσδιόριστα σάν σέ θαμπό καθρέφτη. Τότε ὅμως θά δοῦμε πρόσωπο μέ πρόσωπο. Τώρα γνωρίζω μονάχα ὡς ἓνα βαθμό, τότε ὅμως θά γνωρίσω τέλεια, ὅπως ἀκριβῶς μέ ἔχει γνωρίσει ὁ Θεός.

Αὐτά, λοιπόν, πού μένουν τελικά, εἶναι ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἀγάπη. Αὐτά τά τρία, μέ κορυφαία τους, ὅμως, τήν ἀγάπη.

Ὁ παραπάνω ὕμνος, παιδιά, ἀναφέρεται στό 13ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Περιλαμβάνει τά γνωρίσματα τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Τήν ἀγάπη πού δίδαξε καί ἐφάρμοσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας, ὅταν ἦλθε στή γῆ.

Ἡ ἀγάπη πού ζητάει ὁ Χριστός ἀπό ἐμᾶς νά δείχνουμε στόν πλησίον μας δέν εἶναι οὔτε οἶκτος, συμπόνια πρὸς τόν πάσχοντα, οὔτε ἡ φυσική στοργή τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας πρὸς τό παιδί τους, οὔτε μιᾶ ἀπλή φιλία. Ἀλλά εἶναι ἡ ἄμεση, συγκεκριμένη βοήθεια καί τό θερμό ἐνδιαφέρον πού ὀφείλουμε νά δείχνουμε στόν πάσχοντα ἀδελφό μας. Καί ποιός εἶναι ὁ ἀδελφός μας; Εἶναι μόνο κάποιος συγγενικό μας πρόσωπο, ἢ κάποιος φίλος, ἢ γείτονας; Τήν ἀπάντηση θά μᾶς δώσει ἡ παραβολή τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτη» (Λουκά κεφ. Ι, 25-37) πού θά σᾶς διηγηθῶ σήμερα.

B. ΔΙΗΓΗΣΗ

Καί νά, κάποιος νομικός σηκώθηκε καί πειράζοντας τό Χριστό τοῦ εἶπε:

- Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή;

Καί ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε:

- Τί εἶναι γραμμένο στό νόμο; Πῶς τό ἀντιλαμβάνεσαι;

Τότε ἀποκρίθηκε ὁ νομικός καί εἶπε:

Νά ἀγαπήσεις τόν Κύριο πού εἶναι ὁ Θεός σου μέ ὅλη σου τήν καρδιά καί μέ ὅλη σου τήν ψυχή καί μέ ὅλη σου τή δύναμη καί μέ ὅλη σου τή σκέψη καί τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου.

Τότε ὁ Χριστός τοῦ εἶπε:

- Σωστά ἀποκρίθηκες. Ἔτσι νά κάνεις καί θά κληρονομήσεις τήν αἰώνια ζωή.

Ὁ νομικός, λοιπόν, θέλοντας νά δικαιολογηθεῖ εἶπε πρὸς τόν Ἰησοῦ:

- Καί ποιός εἶναι ὁ πλησίον;

Μέ ἀφορμή τήν τελευταία ἐρώτηση ὁ Ἰησοῦς εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή:

«Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε βιαστικά καί ἀνυποψίαστα ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ. Εἶχε φτάσει σέ μία βαθιά καί ἄγρια κοιλάδα, πού ἦταν γνωστή ὡς

«κοιλιάς αίματος». Εκεί δέχθηκε ξαφνικά μιά επίθεση. Έπεσε ανάμεσα σέ ληστές, οί οποίοι άφοϋ τόν γύμνωσαν, τόν καταπλήγωσαν, καί τοϋ πήραν ό,τι είχε μαζί του, αναχώρησαν, γιά νά συνεχίσουν άλλου τό ληστρικό τους έργο. Έτσι έμεινε εκεί μισοπεθαμένος, μέ πολλά χτυπήματα καί άνοιχτές πληγές στό σϋμα του.

Τί θά γινόταν λοιπόν αυτός ό άνθρωπος; Θά ξεψυχοϋσε μόνος καί άβοήθητος μέσα στην έρημιά;

Όχι!! Μά τί σύμπτωση! Ένας ιερέας τής ιουδαϊκής θρησκείας κατέβαινε από τόν ίδιο κατηφορικό δρόμο. Τί κρίμα όμως...! Όταν τόν είδε, προσπέρασε, γιατί σκέφτηκε τή δική του τή ζωή. Φοβήθηκε μήπως πάθει τά ίδια.

Λίγο άργότερα ένας Λευίτης, πού έργο του ήταν νά διακονεί μέσα στό ναό, όταν έφτασε στόν τόπο εκείνο φάνηκε τό ίδιο σκληρός μέ τόν προηγούμενο. Ένω είδε τόν γυμνό καί πληγωμένο, τόν προσπέρασε.

Καί όμως παιδιά, γιά τόν άτυχο αυτό άνθρωπο είχε προνοήσει ό Θεός. Κάποιος τρίτος όδοιπόρος, Σαμαρείτης αυτός, όπως περνούσε από τό δρόμο, μόλις τόν είδε, τόν σπλαχνίστηκε. Τόν πλησίασε καί τόν περιποιήθηκε μέ πολλή αγάπη. Έπλυνε τίς πληγές του μέ κρασί, τίς άλειψε μέ λάδι γιά νά γλυκάνει τούς πόνους καί τίς έδεσε, άφοϋ έσκισε λωρίδες από τά δικά του τά ένδύματα. Δέν ύπολόγισε, αν τοϋ επιτίθονταν καί σ' αυτόν ληστές, οϋτε αν καθυστεροϋσε από τήν πορεία του. Τόν ανέβασε πάνω στό ζϋο του, προσεχτικά καί μέ κόπο πολύ, γιά νά μήν πονέσει καί τόν όδήγησε σέ ένα πανδοχείο, όπου τόν περιποιήθηκε όλη τή νύχτα μένοντας ξάγρυπνος. Καί τήν έπόμενη μέρα τόν αποχαιρέτησε μέ αγάπη καί πριν αναχωρήσει, έβγαλε δύο δηνάρια, τά έδωσε στόν ξενοδόχο, καί τοϋ είπε: «Περιποιήσου τον. Ό,τι δαπανήσεις έπιπλέον, έγώ, όταν επανέλθω θά σοϋ τό αποδώσω».

Έδώ λοιπόν, παιδιά, ό Χριστός μας τελείωσε τή διήγηση τής ωραιότατης παραβολής καί άμέσως ρώτησε τόν νομοδιδάσκαλο, πού είχε προσπαθήσει λίγο νωρίτερα νά Τόν φέρει σέ δύσκολη θέση:

-Ποιός λοιπόν απ' αυτούς τούς τρεις σου φαίνεται ότι έγινε πλησίον για εκείνον που έπεσε στα χέρια τῶν ληστῶν;

- Αὐτός που τόν σπλαχνίστηκε.

-Λοιπόν καί σύ, εἶπε ὁ Χριστός, φρόντισε νά εἶσαι τό ἴδιο σπλαχνικός, ὅπως ἐκεῖνος.

Γ. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

1 Σύμφωνα μέ τήν παραβολή, ποιός ἔπρεπε πρῶτος νά περιποιηθεῖ τόν πληγωμένο ἀπό τούς ληστές καί ποιός νά τόν ἀγνοήσει τελείως;

Ὁ τραυματισμένος φαίνεται νά ἦταν Ἰουδαῖος. Εἶχε δηλαδή τήν ἴδια θρησκεία μέ τόν Ἰερέα καί τόν Λευίτη. Ἄρα σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκό νόμο ὁ Ἰερέας καί ὁ Λευίτης ὀφείλαν νά εὐσπλαχνίζονται ὅποιον ἄνθρωπο πονάει. Στήν πραγματικότητα έγινε τό ἀντίθετο. Ὁ Σαμαρεῖτης, παρ' ὅλο πού δέν ἦταν πατριώτης, ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιά ἕνα ξένο καί ἀγνωστο ἄνθρωπο. Καί εἶναι γνωστό, ὅτι ἀνάμεσα στούς Σαμαρεῖτες καί τούς Ἰουδαίους ὑπῆρχε μόνιμη ἔχθρα.

2 Ποιές ἀρετές ἔδειξε ὁ καλός Σαμαρεῖτης, τίς ὁποῖες ἀναφέρει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν ἐπιστολή του;

Αγάπη, εὐσπλαχνία, αὐταπάρνηση, θυσία

3. Ποιός εἶναι ὁ «πλησίον»;

Εἶναι κάθε ἄνθρωπος πού ἔχει τήν ἀνάγκη μας. Δέν εἶναι μόνο ὁ ἀδελφός μας ἢ κάποιος συγγενής μας, ὁ φίλος ἢ συμμαθητής μας, ὁ γείτονας ἢ ὁ συμπατριώτης μας. Ἀλλά εἶναι καί κάποιος ξένος, ἀγνωστος, ἀκόμη καί ἐχθρός. Ἐκεῖνος πού μᾶς ζηλεύει ἢ μᾶς ἀντιπαθεῖ. Ἐκεῖνος πού μᾶς ἀδικεῖ ἢ θέλει τό κακό μας.

4 Ποιό εἶναι τό σύμβολο τῆς ἀγάπης στή Χριστιανική πίστη; Καί ποιὰ ἢ καινούργια ἐντολή τοῦ Χριστοῦ;

Ὁ Σταυρός. Ὁ Θεός ἀπό μεγάλη ἀγάπη ἔστειλε τόν Υἱόν του τόν Μονογενῆ στόν κόσμο καί ἐπέτρεψε νά σταυρωθεῖ γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἁμαρτία.

Λίγο πρὶν προδοθεῖ ὁ Χριστός απ' τόν Ἰούδα παρέδωσε στούς μαθητές του τήν καινούργια ἐντολή τῆς ἀγάπης: «Ἐντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους..»

Δ. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ

Καί τώρα παιδιά, πού μάθαμε ποιός είναι ό «πλησίον μας» πώς μπορούμε νά μοιάσουμε στόν καλό Σαμαρείτη τής παραβολής;

Όλοι οί άνθρωποι, είτε φίλοι είτε έχθροί μας, είναι παιδιά του Θεού καί αδέρφια του Ίησου Χριστού. Χωρίς αυτή τήν αγάπη δέν μπορούμε νά είμαστε αληθινόι Χριστιανοί. Νά ζητάμε βοήθεια από τόν Κύριο μέ τή συχνή καί θερμή προσευχή. Μέ τόν έκκλησιασμό καί τή Θεία Κοινωνία. Ό Χριστός μάς δυναμώνει, ώστε νά μπορούμε νά εὐλογοῦμε αὐτούς, πού μάς καταριοῦνται, νά εὐεργετοῦμε αὐτούς, πού μάς μισοῦν καί νά προσευχοῦμαστε γι' αὐτούς, πού μάς βρίζουν καί μάς καταδιώκουν.

Ἡ αγάπη του Χριστιανού δέν πρέπει νά μοιάζει μέ τήν αγάπη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Οί άνθρωποι δίνουν αγάπη μόνο σέ ἐκείνους πού τούς ἀγαποῦν. Δανείζουν χρήματα, σ' ἐκείνους πού ἐλπίζουν πώς θά τά ξαναπάρουν. Ό Χριστιανός προσφέρει τήν αγάπη του σ' ὅλους τούς ἀθρώπους, καί ιδιαίτερα στόν ἐχθρό του. Μόνον ἔτσι μοιάζει μέ τόν Οὐράνιο Πατέρα του καί ἐπομένως ἀποκτᾶ τήν τελειότητα του Θεού.

Ἄν φροντίζουμε λοιπόν ἡ καρδιά μας νά είναι σπλαχνική, τότε θά μάς δείχνει ἐκείνη ποιός πραγματικά είναι ό «πλησίον». Θά παραμερίσουμε τό «ἐγώ» μας καί θά τοποθετήσουμε μπροστά τό «ἐσύ». Τότε θά ἀντικρύσουμε τόν πόνο καί τή δυστυχία πού ὑπάρχει γύρω μας καί δέν θά μάς ἀπορροφήσει ἡ ρουτίνα τής καθημερινότητας. Ἀντιθέτως θά φροντίζουμε νά κάνουμε πράξεις αγάπης, ώστε νά μοιάσουμε στή μεγάλη Ἀγάπη πού είναι ό Χριστός!

ΣΥΝΘΗΜΑ: Νά ἀγαπῶ τόν πλησίον μου ὅπως τόν ἐαυτό μου!

ΡΗΤΟ: «Ἐντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους..»

Ε. ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ.....

Ἡ Προσευχή τῆς Ἀγάπης

Κύριε.

Κάνε με ὄργανο τῆς εἰρήνης.
Κάνε στή θέση τοῦ μίσους νά βάζω τήν ἀγάπη.
Στή θέση τῆς ὕβρης νά βάζω τήν συγγνώμη.
Στή θέση τῆς πλάνης νά βάζω τήν πίστη.
Στή θέση τῆς διχόνοιας νά βάζω τήν ἔνωση.
Στή θέση τῆς ἀπελπισίας νά βάζω τήν ἐλπίδα.
Στή θέση τῆς λύπης νά βάζω τήν χαρά.

Κύριε.

Κάνε με νά μή ζητῶ τόσο νά παρηγορηθῶ, ὅσο νά
παρηγορῶ.
Νά μή ζητῶ τόσο νά ἀγαπῶμαι, ὅσο νά ἀγαπῶ.
Γιατί ὅταν δίνουμε λαβαίνουμε.
Ὅταν λησμονοῦμε τόν ἑαυτό μας τόν
Ξαναβρίσκουμε.
Ὅταν συγχωροῦμε λαβαίνουμε τήν ἀφεση.
Ὅταν ἀποθνήσκουμε βρίσκουμε τήν αἰώνια ζωή.
Ἅγιον Ὅρος

ΣΤ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ.....

ΑΓΑΠΗ

Μὴν ψάχνεις τόν τρόπο,
ν' ἀλλάξεις τόν κόσμο
μὴν ψάχνεις τόν τρόπο ν' ἀλλάξεις τή γῆ.
Ἄρκεϊ μιά ψυχή, πού θά φέρεις κοντά Του,
Αὐτό εἶναι ἀγάπη ἀληθινή.
Ζῆσε μιά ζωή
πού θά μιλάει μόνο γιά Ἐκεῖνον
καί τότε θά πειστεῖ κάθε καρδιά.
Πές εὐχαριστῶ γιά ὅσα
Ἐκεῖνος σοῦ ἔχει χαρίσει
καί ζῆσε ἔτσι ἀπλά καί ἀληθινά.

Μὴν ψάχνεις τόν τρόπο
νά διώξεις τόν πόνο,
μὴν ψάχνεις τόν τρόπο
ἡ λύπη νά χαθεῖ.
Ἄρκεϊ ἡ προσευχή σου
στό δάκρυ τοῦ ἄλλου,
αὐτό εἶναι ἀγάπη ἀληθινή.

Αγάπη σημαίνει μιά λέξη μεγάλη.
Αγάπη σημαίνει Χριστός.
Μάθε νά δίνεις καί νά τή σκορπίζεις
καί ἔτσι θά δείχνεις τό φῶς

ΕΓΩΠΟΛΗ

Στοῦ Παραδείσου τό περιβόλι
μύρια λουλούδια
ὅλα τά θαύμαζα,
μά ἓνα λουλούδι ξεχωρίζει,
τό θρόνο τοῦ Θεοῦ στολίζει.
Ἐνα ἀγγελούδι μοῦ εἶπε νά τό κόψω,
νά τό μυρίζω,
τό ἄρωμά του νά σκορπῶ,
γιατί μοῦ εἶπε τό λένε ἀγάπη
καί θυσία γιά τόν ἀδελφό.

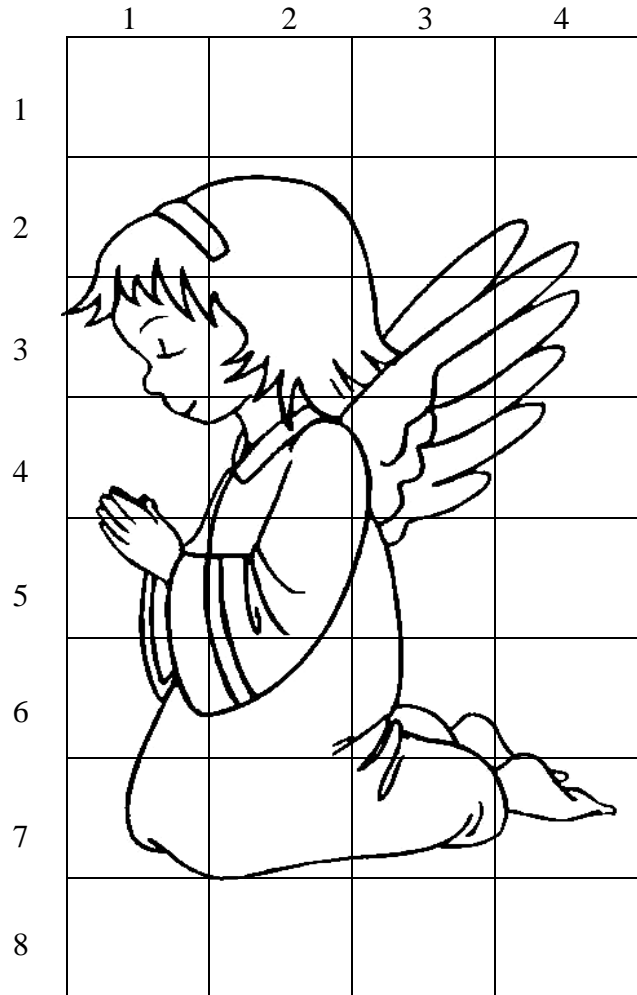
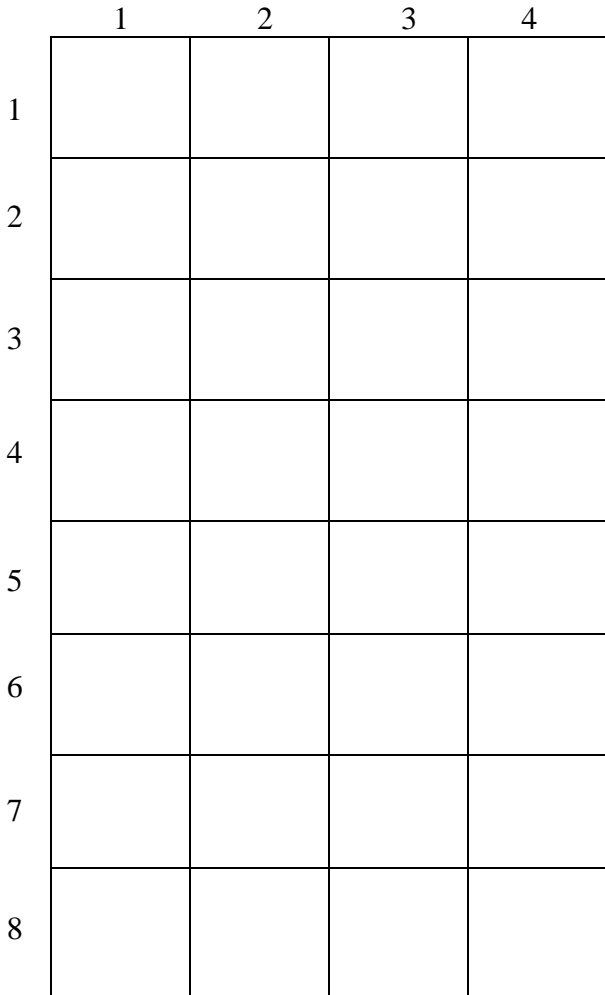
Βγές ἀπ' τήν ἐγώπολή σου,
Τό ἐγώ σου σπασ' το, καν' το ἐσύ.
Καί τά δύο μαζί νά γίνουν Ἐκεῖνος
κι ἡ ἀγάπη Του σ' ὅλους ν' ἀπλωθεῖ.

Γίνε ἓνα ποτάμι ἀγάπης
μέ πηγῆ τόν Ἰησοῦ.
Πλημμύρισε τόν κόσμο ὅλο
καί φτάσε τήν ἀγάπη Του.
Αγάπα ὅλους τούς ἀδελφούς σου,
ἀγάπα ὅμως καί τούς ἐχθρούς.
Σκέψου τό πόσο ἀγαπάει Ἐκεῖνος
ἐμᾶς τούς ὀλιγόπιστους

Ζ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ.....

ΣΧΕΔΙΑΖΩ

Σχεδιάσε ό,τι και στη δεύτερη εικόνα

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

